VOL. 58, No. 23, DECEMBER 1, 1966. 58. ÉVF., 23. SZÁM, 1966. DECEMBER 1.

# Evangéliumi Hírnök

GOSPEL MESSENGER

Official Organ of the Hungarian Baptist Union of America — Az Amerikai Magyar Baptista Szövetség hivatalos lapja

JÉZUS mondá: "De kell, hogy előbb hirdettessék az evangélium minden nép között." (Márk 13:10.)

## Ádventi harangszó

*Borússzemű, gondbarázdált,*
*fáradtarcú emberek.*
*Itt is egy és ott is egy.*
*Vége sincs és száma sincs.*
*Mellettem sodródnak el*
*mind az utcaforgatagban,*
*Várja őket íróasztal,*
*akta, gép, katedra, műhely,*
*munka terhe, kenyér gondja.*
*A nagy város ontja, ontja*
*őket végtelen tömegben.*
*Gondbarázdált, fáradt arccal*
*tovatűnnek, elsietnek.*
*Itt is egy és ott is egy.*
*Vége sincs és száma sincs.*

*Valamikor, nem is régen...*
*csak húsz éve... negyven éve...*
*mind ez a sok fáradt ember*
*hivő, boldog, gyermek szemmel*
*tekintett a nagyvilágba.*
*Csodákat várt! Szelíd szárnyon,*
*ha közelgett szent karácsony,*
*tekintete csodavárón,*
*csodahivőn csillogott.*
*Jaj, a hajszás nagy robot*
*szeme fényét kioltotta.*
*Sose csillog benne most a*
*csodavárás öröme.*

*Valamikor nekik is volt*
*gyertyafényes fenyőfájuk.*
*Évről-évre kevesebb lett*
*rajt' a gyertya... és az ágát*
*szelek törték, tördelgették...*
*Most már nincsen. Minek várnák*
*szent karácsony közeledtét?*
*A mennyország csukva, zárva.*
*Nem suhog az angyal szárnya.*
*A gyermekkor szép világa*
*s vele minden — oda rég.*
*Most ők vesznek karácsonyfát,*
*alkudozva, olcsó pénzen,*
*és ők mondanak mesét.*

*Zúg az adventi harangszó.*
*Gyermekszemek lámpácskái*
*felragyognak — fénylenek.*
*Ők csak mennek fejlehajtva.*
*Másé már az üzenet.*
*Istenem, zúgó haranggá*
*teremtsd most a szívemet.*
*Istenem, harangozok:*
*ádventet harangozok.*

*Bim-bam! Higgyetek megint!*
*Legyen ádvent bennetek.*
*Csodahivő szemetek*
*Világítson a világba...*
*Benne várakozás lángja,*
*benne ádventi remény.*
*Mert eljő a Messiás!*
*Szeretete fénylő fáját*
*lángra gyújtja, ahol várják.*
*Fülnemhallott, szemnemlátott*
*égi békét, boldogságot,*
*el nem múló szép karácsonyt*
*irgalommal osztogat.*
*Önmagát is úgy megosztja,*
*hű szívét is szeretettel.*
*Rózsásarcú kis gyerekkel,*
*fáradtképű emberekkel*
*úgy megosztja önmagát!*

*Jaj, a hajszás nagy robot*
*annyi szemnek Krisztus-vágyó*
*tiszta lángját kioltotta.*
*Sose csillog benne most a*
*csodavárás öröme...*
*Istenem, harangozok.*
*Ádventet harangozok.*
*Fáradtarcú embereknek*
*Ádventet harangozok.*

T. E.

## A GYÜLEKEZET PANASZKÖNYVÉBŐL

*A szeretet nélküli gyülekezet. (Jel. 2:1—7.)*

"Kérem a panaszkönyvet!" — melyik pincér vagy kiszolgáló nem rettegne ettől a mondattól? Hiszen ez azt jelenti, hogy valami panasza van ellene, és most írásban lesz rögzítve és megörökítve, a következő ellenőrzésnél nyilvánosságra kerül. A panasz intelmet, fenyítést, sőt súlyos esetben elbocsátást vonhat maga után nem beszélve arról, hogy egy teli panaszkönyv nem emeli a szálloda vagy étterem hírnevét.

"A gyülekezet panaszkönyvéből" — így nevezzük ezt az előadás sorozatot, melyben a kisázsiai gyülekezetekhez intézett panaszokkal foglalkozunk. Igaz, nem láttam még se templomban, sem pedig imaházban panaszkönyvet, vagy ehhez hasonlót. De talán nem is lenne rossz ötlet. Sok esetben jó volna tudnunk, mit gondolnak azok felőlünk, akik csak vendégként megjelennek gyülekezeteinkben. Sok mindent másként tennénk, ha egyszer a kívülállók szemével néznénk gyülekezeti életünkre.

Egy veszélye lenne azonban ennek. Könnyen abba a kísértésbe esnénk, hogy vendég láttán igyekeznénk arra, hogy csak a szebbik oldalunkat mutassuk.

Ez a veszély különben is fennáll. Idegen előtt feltesszük nyájas mo-

(Folytatás a 2. oldalon)

# A GYÜLEKEZET PANASZKÖNYVÉBŐL

(Folytatás az 1. oldalról)

solyunkat, szelíd, alázatos magatartásunkat, hogy minél jobb benyomást keltsünk.

Gondoljunk arra, hogy valaki láthatatlanul végigjárja gyülekezetünket, ismeri cselekedeteinket, tudja elrejtett dolgainkat, panaszkönyv nélkül is. Ő nem vendég, hanem Ura a gyülekezetnek. Ő kezében tartja a gyülekezet csillagát és jár a gyülekezet között. A gyülekezet Tőle függ, Neki hatalma van azt megtartani, vagy elmozdítani helyéről.

Ő írta meg a gyülekezet panaszkönyvét. Érdekes, annak ellenére, hogy ezek a feljegyzések évszázadokkal ezelőtt íródtak, mégis oly időszerűek. Ha figyelemmel olvassuk a jelenések könyvének 2. és 3. részét, az a benyomásunk, mintha egyenesen a mi helyzetünkre íródtak volna. Így is van, nekünk szól. Figyeljünk tehát arra, hogy mit mond a lélek a gyülekezetnek.

Az efezusi gyülekezet panaszkönyvében ez áll: "De azért van panaszom ellened." Ebből elsősorban azt látjuk, hogy a gyülekezet Ura kellőképpen méltatja a gyülekezet jó cselekedeteit is. Kiemeli a gyülekezet különleges fáradozását, állhatatosságát, teherhordozását és igazságszeretetét.

Ennyi pozitívum után, talán meg sem kellene említeni a negatívumot. Ez a gyülekezet valóban törekedett.

Mégis elhangzik a panasz: "Az első szeretetedet elhagytad."

Lesújtó ez az ítélet a gyülekezet számára, mert azt fejezi ki, hogy elhanyagolta legfontosabb teendőjét és elhagyta eredeti küldetését.

Egy gyülekezet, melyből hiányzik a mentő szeretet az elveszettek iránt, hasonlít egy mentőcsónakhoz, amely nagy sebességgel halad előre és bravúros fordulatokkal cikázik a vízben vergődő hajótöröttek között, s ahelyett, hogy megállna mellettük és kihúzná őket, még inkább veszélyezteti helyzetüket.

Elhagytad a szeretetet! Ez az Úr panasza ma is sok gyülekezet felé. Jól tesszük, ha mindannyian alávetjük magunkat az ítélet alá. Fáradozunk, tevékenykedünk, rendezkedünk. Azon vagyunk, hogy mindig valami mozgolódás legyen a gyülekezetben. Egyik rendezvény alig ért véget, már is készülünk a következőre. Ne kíméljük magunkat, ne riadjunk vissza a terhektől sem, mégis meglehet, hogy hiába minden, mivel a nagy tevékenység közepette elfelejtettük a lényeget — a szeretetet.

Hogy is olvassuk a szeretet himnuszában? "Ha minden vagyonomat a szegények táplálására költöm, és a testemet a tűzre adom is, szeretet pedig nincsen én bennem, semmi hasznom abból." *(1. Kor. 13:3.)*

A fokozott gyülekezeti tevékenység a szeretet csökkenése mellett, nem haladás, hanem visszahanyatlás. A gyülekezet küldetése nem abból áll, hogy szép műsorokkal, ünnepségekkel önmagát szórakoztassa, hanem arra az egyre legyen képes, amire az Úr elhívta: Szerető szolgálatra.

"Emlékezzél meg azért, honnét estél le. Vizsgáljuk meg nagy tevékenységünk mozgató rugóit, vajon a szeretet indít-e arra, amit tettünk, vagy pedig becsvágyunk, vagy más egyéb?

A szeretet nélküli gyülekezetnek meg kell térnie. Azaz alapjából kiindulva át kell alakulnia teljesen. Ami eddig központi helyet foglalt el, az önmagával való törődés, annak a háttérbe kell szorulnia. A Krisztus gyülekezetének csak addig van létjogosultsága, ameddig mentő szeretettel lehajol az elveszett bűnösökhöz. Ha ezt a hivatását elhanyagolja és már csak önmagával törődik, a gyülekezet Ura félreérthetetlenül figyelmezteti s megtérésre szólítja fel. Amely gyülekezet nem veszi komolyan ezt az intést, azt elmozdítja helyéről.

Kinek szól ez az Ige? A gyülekezetnek — ez tág fogalom.

A gyülekezet az én vagyok meg te, kedves testvérem. A gyülekezetben csak annyi szeretet lesz, amennyi benned és bennem van. Törekedjünk arra, hogy Krisztus szeretete töltse be egyéni életünket és rajtunk keresztül gyülekezetünk életét is.

A gyülekezet Ura azt mondja: "Annak, aki győz, enni adok az élet fájáról, amely az Isten paradicsomában van."

## A legnagyobb veszély

Egy hitszónok egy napon egy hallgatójához ment, aki már régóta nem volt nála. A szokásos üdvözlés után így szólt:

— Hallottam, hogy ön nagy veszélyben forog.

— Hogy-hogy? — kiáltá ez rémülten —, én nem tudok felőle.

— Gondoltam, hogy nem tudja, felelé a hitszónok —, hát éppen azért jöttem, hogy önnek megmondjam. Úgy látszik, meg akar gazdagodni. Vigyázzon, ezen az úton a Sátán már sokakat a romlásba, a veszedelembe és a kárhozatba vezetett!

E komoly szavak mély benyomást gyakoroltak a fiatalember szívébe és maradandó áldására váltak.

## Gondolatok

A víz kioltja a tüzet, a bor pedig az észt, a tenger vize elnyeli a hajókat, a szőlő leve pedig az embereket. *(Vazul).*

* * *

Vannak emberek, akik a bort nem isszák, hanem a torkukba öntik, ezeket inkább csatornáknak, mintsem embereknek kellene nevezni. *(Ambrus).*

* * *

A dobzódás a bűnök és mindenféle gonoszság forrása: a vétkek gyökere, a bűnök dajkája; a dobzódás a becsület elvevője, az élet gyalázatja, a lélek kárhozatja *(Ágoston).*

---

**Az Isten áldása mindig többed magával jön.**

* * *

**A kereszt a kísértések és a próbák idején, egy legyőzhetetlen mentsvár. Boldogok, akik oda menekülnek.**

* * *

**Akik a háborúságot keresik, azok hátat fordítanak Jézus keresztjének. (Kol. 1:20.)**

* * *

**Isten atyai volta, legjobban gyermekei megszentelt életében tűnik ki.**

* * *

**Tövisekből nem lehet ágyat vetni és csalánból nem lehet párnát készíteni.**

# A halál kötelei és a pokol félelmei

**"Körül vettek engem a halál kötelei és a pokol szorongattatásai támadtak meg engem; nyomorúságba és inségbe jutottam. És az Úrnak nevét segítségül hívám: Kérlek, Uram, szabadítsd meg az én lelkemet!"** (Zsol. 116:3—4.)

A Bibliának 19. könyve az, amelyet Zsoltárok könyve cím alatt ismerünk. Az egyedüli könyv, amelynek csaknem minden fejezete dallamosítva lett, hogy éneklésével az istentiszteletek fénye legyen emelve. De ezek a zsoltárok tartalmaznak hálatelt buzgó imádságokat és szívet megrázó könyörgéseket is. A 116. zsoltár, melyből alapigénget vettük, egy hálatelt imát tartalmaz azért, mert Isten meghallgatta és megszabadította az Ő szolgáját egy nagyon súlyos szellemi és fizikai nyomorúságtól.

Figyeljük meg ezt részletesen a jó Isten segítsége által:

"Körülvettek engem a halál kötelei" — kiáltja a zsoltáríró.

— Ezt a nagy igazságot — sajnos —, csak akkor veszi figyelembe az ember, ha nagyon súlyos betegségbe esik. Pedig a valóság az, hogy amikor a szív megkezdi működését, a halál mindjárt átveti rajta gyilkos kötelét. Ha nem így van, miért születik halva nagyon sok gyermek?

Születésével hozza magán a halál kötelét minden ember. Csak Énókot és Illést nem sikerült ezzel körülvennie annak, akit az ember ellenségének nevez a Szentírás.

A halál állandóan kezében tartja ennek a kötélnek egyik végét és életünk kocsija mellett lovagol szüntelen. Könyörtelenül ránt egyet ennek gyilkos végén mindjárt az élet tavaszán, nyarán, vagy őszén, de bevárja az életnek télbe borulását is, csak nem biztosít erről.

Ne legyünk hát abban a tévedésben, hogy betegség kell ahhoz, hogy a halál köteleit érezzük magunkon. Nagyon sokan haltak már meg egy ízléssel elfogyasztott étkezés után, betegség nélkül, vagy lefeküdtek a legkisebb fájdalom nélkül és nem ébredtek fel.

Emberi gyarlóságunknak tudható kalmával gondolunk arra, hogy most be az, hogy csak komoly betegség alaa halál kötelei vettek körül bennünket. Pedig Jézus figyelmeztet ezt mondván:

"Vigyázzatok, mert nem tudjátok, mely órában jő el a ti Uratok!"

Az anyagiasokat pedig így:

"Bolond! a te lelkedet az éjjel meg kívánják, amit gyűjtöttél, kié lesz?"

Testvérem. A halál kötele a nyakadon van anélkül, hogy éreznéd azt. Kérlek, rendezd ügyedet Istennel, mi előtt megfagyasztaná ereidben a vért. Van fellebbezési lehetőség a halál angyalától az élet Fejedelméhez, amit a zsoltáríró is megtett és eredményt ért el és ezt elérheti mindenki, ha szereti Jézust. Erre a lehetőségre egy másik pontban mutatunk rá, mielőtt befejezzük beszédünket.

Azután arról panaszkodik a zsoltáríró, hogy:

"A pokol szorongatásai támadták meg."

Nem egyéb ez, mint a halálosan beteg egyén lelkiismeretének felébredése és korbácsának szívet és lelket hasogató súlyos csapásai. Elvonul előtte egész múltja és üresnek találja azt. Érzi, hogy szembe kell kerüljön azzal, Akit egy életen keresztül került, vagy egyenesen tagadta létezését. Az eddig élvezett és titkolt bűnök, kibírhatatlan súlyként nehezednek rá. Múltjára való visszaemlékezés parázsként égeti lelkét. Kínozza a lehetetlenség azon tudata, hogy sok mindent nem tehet jóvá abból a sok rosszból, amit valamikor élvezettel hajtott végre. Az akkori bűn édessége, most keserűbb az ürömnél. Tüze égetőbb Nabukodonozor hétszeresen befűtött kemencéjének tüzénél. Igen ott fekszik halálos ágyán és érzi, hogy ereje fokozatosan elhagyja, szépsége elhervad, gondolkozása eltompul és úgy emészti a kór, mint ruhát a moly. Maga felől mindig azt képzelte, hogy nem rosszabb, mint mások. Most úgy érzi, hogy nem is ember, csak féreg.

Rettenetes ilyen érzések között halálos ágyon feküdni. Részemről inkább kívánnék tövissel kirakott halálos ágyban feküdni nyugodt lelkiismerettel és Krisztussal, mint selyemmel és bársonnyal kipárnázott ágyban feküdni ellenem kiabáló lelkiismerettel és Krisztus nélkül.

Testvérem, élj úgy, hogy lelkiismereted ne kiabáljon ellened fejvánkosod alól, életed utolsó napjaiban és ne rettentsen téged a pokol kínjaival és keserűségeivel! Ne kényszerítsenek halálfélelmeid erre a kiáltásra:

*"Vesszen el az a nap, amelyen születtem... Az a nap legyen sötétség, ne törődjék azzal az Isten onnét felül és világosság ne fényljék azon. Sűrű sötétség fogja be azt; ne soroztassék az az esztendőnek napjaihoz, ne számláltassék a hónapokhoz! Mert nem zárta be az én anyám méhének ajtaját és nem rejtette el szemeim elől a nyomorúságot: Miért is nem haltam meg fogantatásomkor s miért nem múltam ki mihelyt megszületem? Miért vettek fel engem térdre és miért az emlőkre, hogy szopjam? Mert most feküdnék és nyugodnék, aludnék és nyugodtan pihennék."*

Jób 3. fejezete, első 13 verse között találjuk az idézett szívettépő és felelet nélkül maradt, fájdalom által kipréselt panaszokat és kérdéseket.

De ezzel még nincs kimerítve a Jézus nélkül halálos ágyán fekvő pokoli kínjainak szenvedése. Alapigénkben olvassuk, hogy egy ilyen állapotban szenvedő lélek:

*Nyomorúságot és inséget is érez.*

Most látja be tehetetlenségét, de

(Folytatás a 7. oldalon)

## Felhívás olvasóinkhoz

**A posta központi hivatala értesítése alapján kérjük kedves olvasóinkat arra, hogy "ZIP CODE" számaikat haladéktalanul küldjék be Szász testvérhez, mert a jövő év kezdetétől nem továbbítják azokat a másodrendű postázásokat, amelyekről ez hiányzani fog. Szász testvér címe a következő:**

**MR. JOHN SZASZ**
**1619 Edward Avenue N. E.**
**CANTON, OHIO 44705.**

# A SZERKESZTŐ ROVATA

## ISTEN MINDEN MŰVÉBEN CSODÁLATOS

"Isten az ő szavával csodálatosan mennydörög és nagy dolgokat cselekszik, úgy hogy nem értjük: mert azt mondja a hónak: Essél le a földre . . ." (Jób 37:4, 5-a.)

*A hét csapadék között — hó, jégeső, dara, köd, harmat, dér és zuzmara —, legcsodálatosabb a hó.*

*Egész különös érzést és megmagyarázhatatlan hangulatot vált ki az emberből, amikor — ha szél nem csapkodja —, hangtalanul s némán száll alá.*

*A hópelyhek a legszebbek minden csapadék szemcséi között, s ha lehullás közben nem csapkodja össze a szél, csodálatos hatszöges alakban esnek a földre.*

*De hogy tudják ezt a csodálatraméltó alakot felvenni és megtartani, hogy ebben mutatkozzanak előttünk? Ugyanezen az úton jönnek a többi csapadékok is és miért van mindegyiknek különböző alakja?*

*Helyet adunk itt annak a magyarázkodásnak, hogy a természet formálja mindegyiket. De azt állítjuk, hogy a természet alá van vetve a mindenség Urának, Aki szavával csodálatosan mennydörög és amikor azt mondja a hónak: essél, azonnal megkezdi csodálatosan szép formálólását és ugyanazt, amely alakot legelőbb adott neki az: Aki minden művében csodálatos.*

*Amikor megkíséreljük annak a kérdésnek a felvetését: miért takarja be Isten a földet ilyen gyönyörűséggel, holott az sok esetben alig pár órát pihen a hosszú utazás után, mert a nap gyenge sugarai is felolvasztják. Mindjárt megtorpanunk és nem is próbálunk okoskodni, mert ugyanez a helyzet áll fenn Istenünk által a természet gyönyörűségeiben adott temérdek virág szirmában is. Azokat is értünk, emberekért öltözteti Salamon öltözeténél pompásabbban, pedig mennyire rövid életűek azok is. Ezekkel a temérdek fehér csillagokkal, javunkat szolgálja és tanít bennünket.*

*Amikor azt mondja a hónak; Essél és beborítja a földet, azért teszi ezt, hogy a föld ne tudja kipárologni a benne lévő meleget, hanem melengesse a gyomrában kapaszkodó gyökereket, amelyek hónapokon keresztül öntötték a nedvet a törzsekbe, hogy azok életet adhassanak az ágaknak, s azok pedig nevelhessenek és érlelhessenek gyümölcsöket.*

*A földmíves ember különösen örül, amikor Isten parancsol a hónak és esik. Ilyenkor nyugodt és nem aggódik amiatt, hogy egy hónélküli hideg tél megfagyasztja gyümölcsfáit, vagy az ősszel már szépen zöldellett búzatábláit.*

*A hó nemcsak formájára, hanem színére való tekintettel is kiválik a csapadékok közül. Fehér színe hasonló a Krisztus vére által megmosott lélek színéhez. Dávid izsópért könyörgött lelke megtisztulására, ami határozottan nem a betűszerinti izsópot jelenti, hanem a jóságos Isten kegyelmének örökké folyó áradatát, amely Krisztus vérének egyesülésével, a Golgota jelentőségével, a halál hatalmának megtörésével megmarad a világ végeztéig, mint egyedüli bűni eltisztító eszköznek.*

*A hó csak eltakar mindent, de mikor elolvad, sok kellemetlen szemét kerül napvilágra.*

*Ellenkező hatást vált ki Krisztus vére. Ennek ereje nem is csak letakarja, hanem gyökerestől kiégeti a bűnt, begyógyítja a lelken ejtett sebeket és fehérré teszi az előbb feketébe borult lelket.*

*A hónak fehér színe, a megigazult szentek öltönyének fehér színe is. Ebben a színben jött a nagy törvényadó és a tüzeslelkű próféta a kegyelem szövetségének méltó eszközéhez a Táborhegy csúcsára, aki mennyeivé magasztosulva fogadta őket s nem azok lettek emberiek, hanem ez lett isteni.*

*Ezt a színt viselik a bárány menyegzőjének végnélküli ünneplésén az arra meghívottak és ebben suhannak át a mennyei város arany utcáin s körülállják az üvegtengert és énekelik annak az énekét, aki ebbe a ruhába öltöztette őket.*

*Mivel ennyire kedves tényekre emlékeztetnek bennünket ezek a fehéren lehulló apró csillagok, igyekezzünk meglátni bennük a végtelen Isten bölcsességét, akinek parancsszavára szállnak le hozzánk táncoló jókedvvel, hogy bejelentsék a föld megpihenésének, sőt alvásának beállt idejét és azt is, hogy ismét elérkezett az esztendő fordultával Krisztus földre jövetelének emléknapja.* M.A.

EVANGÉLIUMI HÍRNÖK
GOSPEL MESSENGER

Published semi-monthly

OFFICE OF PUBLICATION
Hungarian Baptist Union of America
2844 East 130th St., Cleveland, O. 44120

Editor — Szerkesztő:
Rev. ANTON MOLNÁR
1370 Michigan Blvd.
Lincoln Park, Mich. 48146

*Second Class Postage Paid at Cleveland, Ohio.*

Subscription fee: $3.00 per year

Előfizetés és címváltozás
erre a címre küldendő:
Mr. John Szász
1619 Edward Avenue N. E.
Canton, Ohio 44705

Printed by
CLASSIC PRINTING CORPORATION
9029 Lorain Ave., Cleveland, O., 44102

**Világosság létezhet nap nélkül, de áldás nem lehetséges Isten nélkül.**

* * *

**Isten mind a két kezével áld. Az egyikkel kegyelmet oszt, a másikkal megszentelést nyújt. Az egyik ajándéka csak a másikkal nyerhető el.**

* * *

**A legnagyobb áldás, melyben az Isten az embert részesíti azt, hogy elválasztja bűneitől.**

* * *

**Az ördög jobban fél Jézus keresztjétől, mint a tömjénfüsttől.**

# Nők rovata

Női konf. elnöke: Bányai Sándorné
Pénztáros: Mrs. Elizabeth Haydn
Alelnök: Németh Lajosné

Rovatvezető: Szerencsy Mária, 105 Demott Lane, Somerset, N. J.

## Ádventi gondok

*A töltőtoll*

Többszörös nagymama már, az a valamikor Abesszíniában, drótsövények mögött született özvegyasszony, akivel ez a kedves adventi eset történt.

Karácsony előtt megtudakolta otthona régi támaszától, hogy mivel szerezhet neki örömet. Némi habozás és vonakodás után sikerült csak választ kapnia: "Egy töltőtollal!"

— No, akkor már megyek is a városba és szerzek egyet.

— Menjek én is?

— Azt nem, maradj csak itthon. Ha ott lennél, akkor semmi meglepetés nem lenne az ajándékban.

Öreg barátnőnk, Berlin elővárosából beutazik a városba s felkeres egy nagy áruházat. Oda irányítják őt a megfelelő osztályra, ahol megmondja a kívánságát. Az előrusítónő nagy választékkal szolgál. Talál is alkalmas tollat, de a vásárlás előtt tudni akarja, hogy jól ír-e?

— Tessék kipróbálni. Hegyes, vagy tompát tetszik?

— Ne hegyeset, az könnyen elgörbül és hamar elhasználódik.

— Tessék, itt a papír és a toll.

Előhúzza a szemüvegét, megtisztítja és elég körülményesen felteszi.

— Mit is írjak?

— Ó, akármit. Talán egy nevet. — Biztosan van egy olyan név, amelyet legkedvesebbnek ismer ezen a világon.

— Igen, igen, már írom is. — Ezzel veszi a tollat és ír. Ugyan, mit? Csak két szót: "Jézus Krisztus." Az elárusítónő némi csodálkozással néz rá. Az idős nő erre megszólal:

—Ez a név a legkedvesebb nekem. Olyan jó, hogy ezek az első szavak, amelyeket leírtam ezzel a tollal. Meg is veszem. Mibe kerül?

Háta mögött — amit persze nem lát — több vevő gyűlt össze, akik ugyancsak töltőtollat akarnak vásárolni. Most előlép közülük az első, egy fiatal lány:

— Szabad nekem is megpróbálni ezt a tollat? Én is ilyent szeretnék vásárolni.

— Kérem, miért ne. Tessék, itt van a másik papír.

— Köszönöm — hangzik a felelet — de írhatok ugyanarra is. Veszi a töltőtollat és odaírja a két szó után: "tegnap és ma".

Álmélkodva néz az özvegy a lányra: "Szintén ez a név a legkedvesebb?"

— Egészen biztos, különben nem írtam volna ide a folytatást, — felel mosolyogva a lány. — Erre kezet fognak egymással, egymásra néznek... és szavak nélkül is megértik egymást. Azaz hogy: sokkal több ez, mint megértés.

— És most engedjék meg, hogy befejezzem, — szólal meg mögöttük ebben a pillanatban egy idősebb férfi. És már veszi is a papírost... írja a folytatást az eddigi szavak után: "és mindörökké ugyanaz."

Három pár kéz kapcsolódik csendesen össze... Az elárusítónő néhány perc múlva szótlan elgondolkodás közben csomagol nekik három töltőtollat.

Távozásuk után sokáig nézi az ottmaradt papírt a három kézírással. Bár nem érti, mégis különös hatással van rá. Hiszen a három kézírás és az isteni Ige mögött ott van ugyanaz a lélek, ugyanaz a gondolat:

"Ha pedig a világosságban járunk, amint Ő maga a világosságban van: közösségünk van egymással." *(I. János 1:7.)*

Magyar Iratmisszió.
(Pásztorokkal vagyok útban.)

## Mit ígér és mit ád az Úr

*Az Úr nem ígért örökös kék eget,*
*kivirágzott útakat egész életünkön át.*
*Az Úr nem ígért napot eső nélkül.*
*Örömet szomorúság nélkül,*
*Békességet fájdalom nélkül.*
*De az Úr ígért erőt minden napra,*
*pihenést a munkától,*
*s világosságot az útra.*
*Kegyelmet a megpróbáltatásra,*
*segítséget fentről*
*s mindenben megnyugvást,*
*És halhatatlan szeretetet.*

Angolból fordította:
Molnár Jucika

## *"JÉZUS PEDIG LEHAJOLVA, A UJJÁVAL ÍRT A FÖLDRE..."*

Gyakran és sokan tették már fel a kérdést: "Mit írt az Úr Jézus a földre?" — Amikor az ítélet halál-gyűrűje övezte a bűnös nőt és amikor az Úr irgalma kiemelte őt a szinte perceken belül bekövetkezendő véres halálból, akkor a Megmentő a föld felé hajolt és írt. — Nem tudjuk, hogy mit írt az Úr, mert az evangélisták nem örökítették meg.

Vannak, akik arra gondolnak, a vádlott bűneit, vannak akik azt vélik, hogy a vádolók vétkeit kezdte sorra leírni az Úr Jézus. Lehet arra is gondolni, az Úr azért hajolt a föld felé, hogy könnyebb legyen elviselni mélységes lelkiismereti zavarukat a farizeusoknak, amikor az, aki az Igazság, feltárta előttük, hogy ki vesse az első követ a bűnösre (ti. az, aki nem bűnös).

— Megállapíthatjuk, hogy az Úr Jézus írása életmentéssel volt kapcsolatos.

— Nagyon helyes és nagyon aktuális nekünk most, amikor az irodalom fontosságáról s szükségességéről emlékezünk meg, hogy megszívleljük a jó példát.

Írjunk úgy, íródjék úgy a mi kedves Evangéliumi Hírnökünk, hogy a szeretet szelleme itassa át minden sorát. Minden ember kegyelemre szorul, és Isten üdvözítő kegyelme minden embernek megjelent. Krisztus szeretete, a kegyelem tolmácsolása a legfőbb célja a mi lapunknak. Kedves olvasó! Imádságos segítségeddel úgye te is akarod ezt? Úgye, számíthatunk Reád?

Toronto, 1966 októberében
*Kun Gyula*

# Isten megnyilvánulása

Fordítsuk figyelmünket a Szentírásnak egyik kijelentésére, mely az első korinthusi levél második fejezetének a 9. és 10. versében van megírva:

*Amiket szem nem látott, fül nem hallott és ember értelmébe be nem hatolt, és amiket Isten elkészített azoknak, akik Őt szeretik, azokat az Isten nekünk kinyilatkoztatta a Lélek által.*"

Isten némely titkának a kinyilatkoztatásáról szól ez a szent ige. A Léleknek egy ilyen hiradását közönnyel fogadni nemcsak méltatlan, hanem értelmetlen is lenne, mert megfosztana az egyetlen lehetőségtől, ismeretre szert tenni Istenről, akinek létünket köszönhetjük. Fordítsuk figyelmünket a Teremtőnek egyik és másik ily kinyilatkoztatására, illetve megnyilvánulására.

Isten hatalmának a legszembeötlőbb megnyilvánulása a teremtés. A hitetlen világ nem szereti ezt a kifejezést és teremtés helyett a természetről szól. Ez azonban nem tisztázza a problémát, hanem ellenkezőleg megnehezíti.

Minden használati tárgyról, amely napközben a kezünkbe kerül, vagy melyre tekintetünk esik, tudjuk, hogy valaki elkészítette. Az iron a kezünkben, a könyv az asztalon, a kép a falon és az utcán haladó jármű, — ez mindmegannyi, valakinek a kezemunkája. A rádiókészüléket is, mely ezt az üzenetet is közvetítette, valaki elkészítette. Ebből az következik, hogy minden készítmény, másszóval, minden, ami van, fogalmilag egybeolvad annak elkészítésével, illetve, előállításával.

Milyen badarság lenne pl. azt állítani, hogy az építőművészetnek valamelyik remekműve, tervező és építész nélkül, a maga ereje folytán épült fel. Legyen az egy egyszerű kunyhó, vagy egy díszes palota, egy földszíntes vályogépület, vagy egy ötven emeletes felhőkarcoló —, építőmester nélkül nincsen épület, mint ahogy művész nélkül nincsen műalkotás. Kinek jutna eszébe, ezt az elemi igazságot kétségbe vonni? Ép észszel bizonyára senkinek.

Ha ez így van, ha minden alkotás egy alkotóra enged következtetni, akkor a világmindenség, a maga csodálatos felépítésében és minden képzeletet felülmúló kiterjedésében vajon kivételt képezne és a holt anyagnak véletlen játéka lenne?

Ezt állítani és hinni nagyobb abszurdum lenne, mintha valaki — a számjegyek értékét össze zavarva — azt állítaná, hogy kettő meg kettő az huszonkettő.

Egy ehhez hasonló fogalomzavar támad, ha valaki a teremtés alkotó Istenét az istenalkotta teremtéssel azonosítja, és ahelyett, hogy a természet nagy Rendezőjét imádná, magát a természetet és annak rendjét isteníti.

Az előítélet nélküli elme megállapítása ezzel szemben ez: A világegyetem lenyügöző pompája és ámulatba ejtő nagysága; a természet törvényeinek célszerűsége és az egész teremtés célirányossága, gyarló emberi szóval kifejezve, egy nagy és zseniális tervezőre és alkotóra enged, sőt kényszerít következtetni. Isten hatalmas, és hatalmának egyik megnyilvánulása a teremtés!

Istennek egy további megnyilvánulása az ember életében, a lelkiismeret szava. Egy latin közmondás azt tartja, hogy a nép szava, Isten szava. Ezt az állítást fenntartással kell fogadnunk. A Pilátus előtt egybegyült néptömeg dühkiáltása: "Feszítsd meg Őt! El vele!" nem volt az Isten szava, hanem a pokol visszhangja.

A lelkiismeret azonban valóban az Isten szava. Rajta keresztül szól a Teremtő a teremtményéhez. Egyrészt erkölcsi gátat képez a bűn áradatával szemben és másrészt, ha a kísértés valakit lépre csalt, vágyakozást támaszt benne a vétkek hínárjából való kiszabadulásra.

Kant Immanuel, a bölcsészettudománynak egyik legkimagaslóbb alakja, ezt a gyönyörű kijelentést tette: "Két dolog van a világon, melyek egy soha meg nem szünő csodálatra késztetnek: a csillagos ég felettem és a lelkiismeret szava én bennem!"

Boldog az az ember, aki a lelkiismeretét nemcsak csodálja, hanem ébren tartja; ha veszélyt jelez, felfigyel és Isten felé terelő intelmét megszívleli.

Az Isten végtelen szeretetének megnyilvánulása a Megváltó Jézus Krisztus. "Isten úgy szerette a világot, hogy egyszülött Fiát odaadta..." — mondja az Evangélium. Ez az üzenet mindenkit érint, mert mindenkinek szól. Nem mindenki szereti Istent, de Isten mindenkit szeret, nemcsak a jóravaló, becsületes embert, hanem a bűnösöket és gonoszokat is.

Így olvassuk a római levél ötödik fejezetének a 8. versében: "Isten pedig az irántunk való szeretetét abban mutatta meg, hogy Krisztus meghalt érettünk, amikor még bűnösök voltunk."

Az ember határt szab a szeretetének, Istennek az egész világot átölelő szeretete nem ismer határt és kiterjed a templom oltárától a tivornyatanyáig, a méltóság polcától a bitófa árnyékáig. Istennek eme nagy kegyelméről az énekíró így zeng:

*A szeretet hatalmát áldom*
*mely Jézusban tűnik elém,*
*Annak dicső nevét kiáltom,*
*kitől én por szerettetém.*
*Magamra én már nem gondolok,*
*a szeretet árjába hullok!*

Három igazságot szemléltünk a mai elmélkedésünk során. A teremtés Isten hatalmát hirdeti, a lelkiismeretünk a Szentlélek intelmének a szócsöve, és a Teremtőnek harmadik megnyilvánulása gyanánt, Istennek testet öltött szeretete, a drága Megváltó Jézus Krisztus.

A mennyei Atya szent Fia által magához kívánja szeretni az egész világot. Téged is, kedves olvasóm. Segítő karját feléd is nyújtja, szerető szívét előtted is kitárja. Fordulj hozzá gyermeki hittel, kérd kegyelmét alázatos szívvel és légy te is, a Jézus érdeme által, megváltott gyermeke!

**Lant Emil**

---

**Krisztus az Ő keresztjével átöleli az egész világot.** (Jn. 3:16.)

* * *

**Az alvó embert sok veszély fenyegeti.**

# A Canton-i Magyar Baptista Gyülekezet aranyjubileumi ünnepélye

## A GYÜLEKEZET TÖRTÉNELMI ESEMÉNYE

1916-ban kezdődött itt a lelki mozgalom. Ebben az esztendőben épült az imaház is, amelyet aug. hónapban nyitottak meg hivatalosan.

A gyülekezet alapító tagjai, magyar és román testvérek voltak. Névszerint a következők: Flórián Gyula, Királyfalvi János, Sincó János, Csoma István és neje és Magas Albert. Közvetlen a gyülekezet megalapítása után megkeresztelkedett Sóss Józsefné s így hét taggal indult meg a gyülekezeti munka.

1917-ben meghívta a gyülekezet Dauda Wilmost prédikátorának, aki ez év nyarán át is költözött családjával együtt Clevelandból, ahol szemináriumi tanulmányait végezte.

Fiatal erővel és lelkesedéssel dőlt neki a munkának s annak ellenére, hogy ahol a gyülekezet volt, római és görögkatolikusok laktak — tagjai messziről jártak oda —, mégis szép eredménnyel záródott az esztendő.

December 30-án alólirott is megkeresztelkedtem s mindjárt el is foglaltam helyemet Isten országa építésében. 1918 tavaszán vasárnapi iskolai pénztárnoknak és tanítónak választottak meg, 1919-ben pedig diakónusnak, amely tisztséget mind e mai napig betöltök.

A gyülekezetnek volt 4 aktív és hat beszolgáló lelkipásztora és egy leány vasárnapi iskolai munkása, aki prédikált is csaknem két esztendőn át. — Legutolsó aktív prédikátora Dulity Miklós volt 1941-ben.

Sok örömünk, de sok megpróbáltatásunk is volt az elmúlt ötven esztendő alatt, de az Úr velünk volt és mindenen átsegített s hisszük, hogy velünk lesz továbbra is és örömeinkben osztozik, bánatainkban vigasztal és a próbák rögös útjain vezet hazafelé.

Az elmúlt ötven esztendő alatt 52-en merítkeztek alá. Ezek közül még vagyunk egy páran. Némelyek hazamentek az Úrhoz, némelyek pedig más gyülekezetbe kerültek elköltözés következtében.

Imaházunk kétszer volt átépítve, míg a magyarlakta negyedben le nem telepedtünk.

Segítséget soha nem kértünk senkitől. Atyánk mindig átsegitett anyagi nehézségeinken. De azért nem zárkóztunk el más gyülekezetek segélykérése elől. Most, amikor már nagyon kevesen vagyunk és nagyobb kiadások adják elő magukat, nem kell a tagokat bíztatni, mert mindenki tudja, hogy ilyen esetben többet kell adni.

A közelmúltban meglátogatott bennünket egy angol testvér és azt mondotta:

"Nektek sok pénzetek van az angol egyháznál, ahová még mindig tartoztok, miért nem kértek, amikor nagyobb kiadásaitok vannak, mint például most is, amikor festetek?"

Megköszöntem jó indulatát és kijelentettem, hogy amíg mi bírjuk, nem kérünk senkitől.

Valamikor volt szép ének- és zenekarunk s a legjobban működő ifjúságunk.

Amikor a Magyar Baptista Betegsegélyző Intézet még létezett, Cantonban volt a legnagyobb fiók.

Amikor 1936-ban csatlakoztunk a Verhovai Egylethez, elindultunk egy biztosabb úton az emberek által

(Folytatás a 8. oldalon)

# A halál kötelei és a pokol félelmei

(Folytatás a 3. oldalról)

egyben azt is, hogy helyzete olyan, hogy sem élettársa, sem gyermekei, sem barát, sem orvos nem tud segíteni rajta. Saját cselekedeteinek következményeit szenvedi most. Ami ellene harcol, gyógyszerrel legyőzhetetlen. Szemeire nem enged álmot, elméjét nem engedi megpihenni. Ellenkezőleg. Egymás után idézi fel benne befutott pályájának cselekedeteit. Szíve annyira nyugtalan állapotban van, hogy nem is mellkasában, hanem a torkában érzi erős, de szabályellenes ütéseit. Szeretne menekülni, de nem talál menekülésre való helyet, mert ez a rettenetes ellenség nyomon követi és ellene kiabál mindenütt. Ilyenkor úgy érzi a szenvedő lélek, hogy Isten, aki ellen oly sokat vétkezett, céltáblául állította ki őt, hogy az Ördög íjazza bele mérgezett nyilait.

De inséget is érez ilyen állapotban a szenvedő lélek.

Nincs mivel vigasztalja magát. Most kezd éhséget és szomjúságot érezni az után az igazság után, amely után a vágyakozókat "boldogság" jelzővel tüntette ki Jézus ezt mondván:

*"Boldogok, akik éhezik és szomjúhozzák az igazságot, mert ők megelégíttetnek."*

Most már belátja, hogy nem az egyetlen igazság volt, amelyet ő ismert és érvényesített tűzzel-vassal, mert ez az övé volt és nem volt baj az, ha másnak a kárát szolgálta.

De ismeretlen előtte Istennek Igéje is és Krisztusnak vigasztaló szavai is és lelke pedig nem óhajt mást, mint éppen ezeket. Lelki inséget érez, de nincsen, aki megelégítse . . .

Azt mondtuk, hogy egy ilyen állapotban vergődő léleknek meg van a lehetősége arra, hogy fellebbezzen a halál angyalától az Élet Fejedelméhez. Ezt tette a zsoltáríró és nagyon sok szenvedő beteg is már ezzel a felkiáltással:

*"Kérlek, Uram, szabadítsd meg az én lelkemet."*

Ezt a felkiáltást egy nagyon rövid, de természetes és nagyon sürgős imának is lehet nevezni. Azt nem mondhatjuk, hogy a zsoltáros életében az első eset volt az Úr nevének segítségül hívása, hogy a te életedben első lenne ezen tehetetlenséged közepette. De nem baj, testvérem, csak tedd meg azonnal. Neked is szól ez az ígéret:

*"Valaki segítségül hívja az Úrnak nevét, megtartatik."*

Aki a zsoltárírót meghallgatta, az meghallgat téged is s aztán énekelj boldogan vele és mondjad:

*"Szeretem az Urat, mert meghallgatja esedezéseim szavát: Mert az Ő fülét felém fordítja, azért segítségül hívom Őt egész életemben. Térj meg én lelkem a te nyugodalmadba, mert az Úr jót tett teveled: Minthogy megszabadítottad lelkemet a haláltól, szemeimet a könnyhullatástól és lábamat az eséstől. Az Úr orcája előtt fogok járni az élőknek földjén!"*

Isten segítsen erre téged és áldjon meg Krisztusért!

*M.A.*

# A Canton-i Magyar Baptista Gyülekezet aranyjubileumi ünnepélye

(Folytatás a 7. oldalról)

nyújtható biztosítást illetően. Most amikor a többi testvér gyülekezetek Biztosító Intézetei a múlté, Cantonban még ma is megvan a 74. M.B. William Pen Biztosító fiókintézet.

A cantoni testvérek nagyon szívósak s ha valamit elkezdenek és látják, hogy a jó Isten akarata szerint való, azt nem adják fel, hanem, mint Pál apostol is mondta: nekidülünk és előre visszük, mert érezzük, hogy mindenre van erőnk Krisztusban.

Amikor Szövetségünk terén több gyülekezet feladta működését, minket is kísértett a gondolat, már azért is, mert több testvér, sőt jónevű prédikátorok is azt mondták: "miért küszködtök, nincs már jövő. Jobb volna, ha az Öreg Otthonba menne az a néhány öreg."

A mi feleletünk egy ilyen biztatásra az volt: ameddig ketten-hárman eljönnek kis kápolnánkba imádkozni addig nyitva lesz az ajtó Urunk segítsége által.

"Sose fárad el a lelkünk, — Nem tesszük le fegyverünk..."

Csak akkor, amikor egyenként hazaszólít az Úr s az arany kapunál is mét gyülekezünk mi, akik harcoltunk itt és az Úr intézkedésére bemegyünk az Ő örömeibe.

Jubiláltunk október 16-án.

De nem az asztalok körül, hanem az Úr lábainál ünnepeltünk igehirdetés, imádkozás és hálaadás keretei ben.

Velünk voltak Akronból a magyar gyülekezet tagjai is Benedek József lelkipásztorral együtt, aki az írás alapján mutatott rá, hogy milyen szeretettel vezeti az Úr az Ő népét. Ötven éven keresztül sok áldást adott Ő. Valamikor használta a vesszőt is de azzal is szeretetét bizonyította az Ő gyermekeivel szemben.

Benedekné testvérnő és társa Mária harmónika-duettet adtak elő. — Szakmester testvér egy trióval örvendeztett meg bennünket. Csaff Ferenc testvér az Igén keresztül emlékezett a sok jóra, amit tett velünk az Úr. Aztán ismét Benedekné testvérnő énekelt Burján testvérrel.

Wadsworthról is eljöttek négyen Taylor testvér köszöntötte a gyülekezetet és egy énekkel szolgálta köztünk az Urat.

Jakab Irma testvérnő felolvasta a 90. zsoltárt. Keze reszketett s hangja remegett, amikor azt mondta, hogy ebben a zsoltárban találja örömét és bánatában is vigasztalja.

Végül ezzel az Igével foglalkoztunk: "Mindenre van erőm a Krisztusban..."

Ennek fényében láttuk a múltat és próbáltunk nézni a jövőbe is. Hisszük azt, hogy Atyánk, Aki velünk volt a múltban, velünk lesz a jövőben is és egészen a világ végeztéig. Amikor a megpróbáltatás felhője borong felettünk, Ő velünk lesz.

Ünnepélyünket "Óh, mily szép Istennek hajléka" című énekkel fejeztük be, amelyet gazdagon megtelt kebellel énekelt mindenki.

Elindultunk a gyémánt jubileum ünnepe felé, amelyet már nagyobb embertömegben fogunk ünnepelni.

*Szász János*

# Gyászjelentés Canton, Ohio-ból

Amikor a fák levelei színt változtatnak és lehullanak, tudjuk, hogy itt van az ősz, és amit a nyár megérlelt, be kell takarítani.

Gyülekezetünkből is betakaríttatott egy kedves lélek abba az otthonba, amely felől azt mondta Jézus, hogy sok hajlék van benne...

Jakab Irma testvérnőt hívta haza az áldott Mester, hogy legyen ott, ahol Ő van.

Október 16-án még velünk ünnepelte az 50 éves jubileumot és felolvasta legkedvesebb zsoltárát, a 90.-et. Még 23-án is résztvett az istentiszteleten melyet az ő kedvelt énekével, a "Hol már felhő nem tornyosul, nem kísért a világ..." zártuk be.

Másnap kicsit kellemetlen idő volt s Szászné testvérnő kérte, hogy maradjon a házban. De mivel szerette tisztán tartani udvarát, nem tudta nézni a sok falevelet, összegereblyézte és meggyújtotta s talán annak a füstje ártott meg neki. kórházba kellett vinni, de nem tudtak segíteni rajta. Csütörtökön éjjel egy órakor itthagyta lelke porsátorát, s hazament Megváltójához, akit 48 évig szolgált gyülekezetünkben.

1918-ban fogadta el az Urat s ez adott neki erőt és vigaszt a sok megpróbáltatás között.

1916 november 1-én özvegyen maradt két gyermekkel. Leányát, akit nagyon szeretett, 25 éves korában elvesztette. Aztán itt élő nővérétől is el kellett válnia, és hat esztendőre rá fiának koporsója mellett hullatta a könnyeit. Még egyetlen fivére volt, akivel tervezte tölteni öreg napjait, de ezt is áthúzta a sors keze, mert egy évvel ezelőtt, 54 éves korában, azt is eltemette.

Így mondhatjuk, hogy a nyomorúságnak egyik mélysége a másikat követte és a megpróbáltatás áradatának hullámai csapkodtak fölötte s testben összetörve, de erős lélekkel állta az élet viharát,

Temetése október 31-én volt, s mivel az idő is nagyon alkalmas volt, sokan jöttek el a végtisztesség megadására lelki testvérek, rokonok és barátok egyaránt.

Az itteni angol gyülekezetből — ahová mi tartozunk —, két lelkipásztor volt jelen és végezték a szolgálatot. Magyarul pedig, Akronból Benedek József tartott beszédet:

"Boldogok, akik az Úrban bíznak és az Úrban halnak meg..." — igék alapján.

A búcsúbeszédet magam tartottam annak az igének alapján: "Igyekezzél eljönni a tél előtt."

Fáradt szívének nagyon nehéz volt már a téli levegő s most mielőtt ismét beállt a tél, hazavitte az Úr.

A sírnál szintén alólirott beszéltem.

"Atyám, akiket nekem adtál, akarom, hogy ahol én vagyok, azok is velem legyenek."

Így adtuk át testét az anyaföldnek. férje és leánya mellett.

Sokat időzött ezen a helyen és virágot rakott a sírokra. De hogy az övére ki fog virágot hordani?...

Mi szívünkben őrízzük emlékét s kívánjuk, hogy nyugodjon békében, amíg a hajnal feltűnik és az Úr harsonája megszólal és oda állunk az Úr elé.

*Szász János*